

4. Stopinje v snegu

Ustanovitelj Opus Dei — iz življenjepisa sv. Jožefmarija Escrivája.

27. Avg. 2017

↗ Nazaj na kazalo

Božje delovanje v njegovem življenju je dotlej potekalo na tih način in trde lekcije, ki jih je bil deležen, so izhajale iz bolečih družinskih dogodkov. Sedaj pa mu je Bog, kakor da bi se igral in ne da bi se mu na očiten način razodel, prihajal naproti z drobnimi rečmi, ki človeku z

brezbrižnim duhom ne bi predstavljale kakšne posebne preseženosti. Nasprotno pa bodo za preprosto dušo, pozorno na rahle dotike milosti, ti neznatni pripetljaji pomenili oprijemljiv dokaz božje ljubezni. Tako je Gospod ohranjal fantovo dušo budno:

Gospod me je počasi, meni navkljub, pripravljajal z na videz nedolžnimi stvarmi, ki jih je uporabil, da bi v mojo dušo položil tisti božji nemir. Zaradi tega sem zelo dobro razumel tisto tako človeško in tako božansko ljubezen Terezije Deteta Jezusa, ki je ganjena, ko med stranmi neke knjige ugleda podobico z ranjeno roko Odrešenika. Tudi meni so se dogajale tovrstne reči, ki so me zganile in me vodile k dnevnemu obhajilu, k prečiščenju, k spovedi ... in k pokori.

[1]

Pri Escrivájevih so dnevno molili rožni venec in tudi tradicionalnih

pobožnosti iz barbastrskih časov niso opustili. Hodili so v župnijo sv. Jakoba, katere župnik, gospod Hilario Loza, je dobro poznal vso družino. Tam se je mladenič spovedoval in prejemal obhajilo, medtem ko je ob nedeljah in praznikih v času šolskega leta hodil k maši v Šolo sv. Antona. Gospod José je še naprej z miloščino podpiral uboge, še posebej skupnost usmiljenk, ki so mu od časa do časa zaupale v skrinjico zaprt kip Marije čudodelne svetinje.^[2] Kipec je tako izmenično romal od dóma do dóma kot družinska pobožnost.

Še ena cerkev, ki so jo obiskovali Escrivájevi, je bila »Sveta Marija de la Redonda«. Od hiše, kjer so stanovali, je pot vodila do križišča z Ulico ob tržnici, nato pa na levo proti Trgu ustave, kjer se je dvigala cerkev, najlepša znamenitost mesta. Njeno pročelje je bilo zasnovano z veliko nišo, katero je zapirala polkupola med obema bočnima zvonikoma.

Niša, ki je bila kakor ogromna školjka, izdelana v čudovitem baroku, je služila kot nebo nad vhodom v svetišče.

Njen župnik je bil gospod Antolín Oñate, dober prijatelj gospoda Joséja in najvišja cerkvena avtoriteta v mestu, bil je namreč opat kapiteljske cerkve »Sveta Marija de la Redonda« in dekan treh logronjskih župnij.^[3]—

Logroño je spadal v staro škofijo »Calahorra y la Calzada«, saj ureditev cerkvenih območij, predvidena v konkordatu iz leta 1851 med špansko vlado in Svetim sedežem, ni bila izvršena. Skladno s konkordatom bi Logroño postal sedež škofije. Temu so se cerkvene oblasti upirale, po drugi strani pa tudi vlada ni popustila, tako da dolgo obdobje (od 1892 do 1927) škofa ni bilo. Sveti sedež je zato moral imenovati apostolske administratorje z bivališčem v Calahorri. V letih 1911

do 1921 je škofijo vodil Juan Plaza García, naslovni škof Hipona.^[4] Logronjski kler so poleg župnij sestavljali kanoniki in beneficiati Redonde, kaplani v bolnišnici in sirotišnici, profesorji v semenišču in vojaški kaplani.^[5] Izmed redovnih skupnosti so bili navzoči bratje maristi, ki so vodili Šolo sv. Jožefa; jezuiti, ki so skrbeli za cerkev sv. Jerneja; in več ženskih skupnosti: bosonoge karmeličanke, avguštinke, služabnice Božje Matere, usmiljenke, sestre častilke, Jezusove služabnice ...

Takšno je bilo stanje jeseni 1917, preden so bosonoge karmeličanke s kapiteljskim odlokom 23. oktobra odobrile prihod dveh karmeličanskih patrov za oskrbo samostana.^[6] Prvi od njiju, pater Juan Vicente de Jesús María, je prispel v Logroño 11. decembra, nekaj dni zatem pa še pater José Miguel de la Virgen del Carmen in skupaj z bratom Pantaleónom sta sestavljala

skupnost, zadolženo za samostansko cerkev. Otvoritev njune pastoralne in liturgične službe je bila 19. decembra oznanjena s slovesnim obredom.

Vreme pa ni ravno pripomoglo k sijaju slovesnosti. Od začetka meseca so se nad Logroñem zgrinjali oblaki in ga obsipavali s snegom in dežjem. Četudi se je v torek, 18. decembra, stalilo veliko snega, pa je nastala voda tisto noč pomrznila. Verniki, ki so prišli na slovesno otvoritev nove etape karmeličanov, so morali pri tem tvegati zdrse in padce. Pridigal je pater Juan Vicente, ki je »ganjen izrazil pozdrav mestu in jim ponudil duhovne usluge nove karmeličanske skupnosti«. ^[7]

Sledili so kruti dnevi z viharnim nebom in hudim mrazom po vsej Rioji. Od petka, 28. decembra, je snežilo brez prestanka; dva dni skupaj so padali debeli sneženi kosmi. Prišlo je novo leto z ledenimi temperaturami. Živo srebro se je

spustilo do petnajst stopinj pod ničlo. Povezave so bile prekinjene. Tržnica je bila zaprta. Več ljudi je od mraza umrlo.

Od 3. januarja dalje so mestni pometači z okrepitvijo kakšnih stotih delavcev, ki jih je najela občina, več dni kidali sneg z ulic in pločnikov. V sredo, 9. januarja, na Jožefmarijev rojstni dan, so svoje delo dokončali, k čemur je pripomoglo deževje prejšnjega dne. Toda mraz je znova pritisnil in snežna nevihta je trajala še teden dni.^[8]

Medtem je Gospod prehitel Jožefmarijev rojstni dan s presenečenjem, ki je spremenilo tek njegovega življenja. Nekega jutra med tistimi božičnimi počitnicami je na ulici uzrl sledove, ki so jih v snegu pustile bose noge. Ustavil se je in radovedno ogledoval beli odtis golega stopala nekega meniha ter se ganjen v globini duše vprašal: Če

drugi opravljajo tolikšne žrtve za Boga in za bližnjega – ali mu ne bi mogel tudi jaz česa izročiti?^[9]___

Stopinje je v snegu pustil pater José Miguel. Po tisti beli stezi se je torej fant odpravil h karmeličanu v iskanju duhovnega vodstva. V sebi je že nosil »božji nemir«, ki je prenovil njegovo notranjost z globljim življenjem pobožnosti, v molitvi, mrtvičenju in z dnevnim obhajilom.
^[10]***Ko sem bil komaj mladenič***, nam bo povedal, ***je Gospod v moje srce vsejal goreče seme ljubezni.***^[11]___

Tako rezka sprememba je bila zgolj kratek preludij k večjim zahtevam s strani Gospoda:

[...] začel sem slutiti Ljubezen, se zavedati, da srce od mene hoče nekaj velikega in da mora to biti ljubezen [...]. Nisem vedel, kaj je Bog hotel od mene, vendar je očitno šlo za izvoljenost. Bo že prišlo, kar mora priti ... Mimogrede sem se zavedel,

da sem neuporaben, in sem ponavljal
tiste litanije, ki niso izraz lažne
ponižnosti, ampak samospoznanja:
ne veljam nič, nimam nič, ne
zmorem nič, nisem nič, ne znam nič
...^[12]_____

Tisto žareče seme, vsajeno v njegovo
srce, ga je žgalo od znotraj, istočasno
pa ga je puščalo v temi. Z lučjo svoje
milosti mu je Gospod dal, da se je
svoje izvoljenosti zavedal, a ne s
kristalno jasnostjo, marveč v
polmraku, kakor sredi teme.

Minili so kakšni trije meseci. Spričo
razpoložljivosti tiste duše mu je pater
José Miguel predlagal, naj vstopi v
karmelski red.^[13]_____ Fant je predlog
ponesel v svojo molitev in prosil
nebo za razsvetljenje, da bi spoznal
zakrito vsebino skrivnostnega klica,
ki je zvenel v njegovem srcu.

Ko se je s pogledom ozrl nazaj, je
razumel, da ga je vse od tistega jutra,
ko je videl stopinje v snegu, nekdo

vodil naravnost proti Ljubezni.^[14]_____

Gospod ga je že prej počasi pripravljaj. Gospod je storil, da se je v njegovi duši porodil »božji nemir«. Tako je ob srečanju s stopinjami, puščenimi v belini, in ob spoznanju, da pripadajo redovniku, v njih prepoznal sledi Kristusa in povabilo, naj hodi za njim. V tem molčečem namigu, odtisnjenem na belem, je fant znal videti klic. In nemudoma, v duhu velikodušnosti, ki ga je nosil v sebi, je začutil nagib, da bi kar tam, brez odlašanja izročil samega sebe.

V naslednjih tednih do dne, ko ga je karmeličan povabil k vstopu v svoj red, je šel Jožefmarija skozi močno notranjo spremembo. Kako je mogoče, da ga nekaj tako neznatnega spodbudi k temu, da vso svojo voljo usmeri v trdno željo, da bi vse svoje zmožnosti izročil Gospodu, ne da bi natanko vedel, k čemu se obvezuje? Nesorazmerje med tistim drobnim, »na videz nedolžnim« pripetljajem

ter fantovim takojšnjim in močnim odzivom odseva lastnosti njegovega silovitega in plemenitega temperamenta; in njegovo veliko zmožnost ljubezni. Tista snežna preproga se je kmalu spremenila v blatno lužo. Toda Jožefmarija je ostal trden v svoji odločenosti, ne da bi se oziral nazaj ali spreminjal svoj odgovor; bil je vztrajen. V tistih kratkih tednih je velikodušnost do milosti povečala rano ljubezni v mladeniču.

Nastopila je pomlad. Čez par mesecev bo po koncu pouka prišel čas izpitov in Jožefmarija bo maturant. V takšnih okoliščinah se je bil primoran odločiti. Pomislil je na težave, ki bi jih stroga redovniška vez povzročila pri izpolnjevanju božjih načrtov, ki jih je slutil. Če se odreče civilnemu študiju in postane redovnik – ali bi mu bilo v tem primeru mogoče gmotno pomagati svojim staršem? Samostansko

življenje ga ni privlačilo in misel na redovništvo ni potešila njegovega skritega nemira. Poleg tega, ali ne bi tistega dne, ko bi zaslišal odgovor na tisto nekaj, kar je Bog hotel od njega in kar je kipelo v njegovi duši, moral biti prost, brez vezi?^[15] Zato je napravil hiter sklep: postal bo duhovnik in tako bo na razpolago za tisto, kar bo prišlo. Nato je odločitev sporočil patru Joséju Miguelu in prenehal z duhovnim vodstvom pri karmeličanu.^[16]

Le kako bi lahko pomislil, da je vse izviralo iz slučajnega srečanja s stopinjami nekih bosonogih menihov? Toda ne, v tistem srečanju ni bilo nič naključnega, kar je Jožefmarija dobro vedel. Bila je božja usluga. Zato je bila fantova izročitev stvar popolne nenavezanosti, brez vnaprejšnje prošnje za dokaz ali izredno znamenje. In nemudoma je začel prejemati naliv milosti, ki je v kratkem času njegovo dušo spravila v

položaj očitne zrelosti, sodeč po predlogu, ki mu ga je dal njegov duhovni voditelj.

Vendar pot redovništva ni bila tisto, kar je Bog hotel od njega. To je hitro in jasno ugotovil; in tako je to povedal karmeličanu. Nato pa se je z neverjetno velikodušnostjo in z ogromno vero, ne tako da bi ga milost vlekla naprej, ampak, če lahko tako rečemo, kakor da bi sam Gospoda prehiteval, odločil postati duhovnik. To je bil junaški korak, skrajni odgovor, h kateremu ga ni nihče izrecno povabil. Prav tako se ni branil z odkritjem, da ni poklican v samostansko življenje. Duhovništvo je izbral kot temelj za doseganje nekega ideala; kot sredstvo, ki je bilo v njegovih osebnih okoliščinah najprimernejše za poistovetenje s Kristusom, v pričakovanju nekega odgovora, ki ga je slutil, ni pa ga videl. Zdaj je bil Gospod na vrsti za naslednjo potezo, ki je bodoči

duhovnik ni mogel uganiti. Odtlej je Jožefmarija iz temin svoje vere, kakor slepi iz Jerihe, klical h Gospodu v hrepenenju, da bi mu pokazal svojo voljo. Čutil je trdno slutnjo, da se bo soočil s podvigom svojega življenja.

Vrsto let, od začetka svojega poklica v Logroñu, je zapisal leta 1931, sem imel vedno na ustnicah molitveni vzklik: Domine, ut videam! Ne da bi vedel, s kakšnim namenom, sem bil prepričan, da me Bog hoče za nekaj. Prepričan sem, da sem to na tak način nekoč ali nekajkrat povedal teti Cruz (s. Mariji od Križanega Jezusa) v pismih, ki sem jih poslal v njen samostan v Huesci. Ko sem prvič premišljeval odlomek iz Markovega evangelija o slepem človeku, ki mu je Jezus dal spregledati, ko je oni na Kristusovo vprašanje »kaj hočeš, da ti storim« odgovoril »Rabboni, ut videam«, so se mi te besede močno vtisnile v spomin. In kljub temu da so mi

mnogi (kakor slepemu) govorili, naj molčim [...], sem, ne da bi vedel zakaj, govoril in pisal: Ut videam! Domine, ut videam! In spet drugič: Ut sit! Da bi spregledal, Gospod, da bi spregledal. Naj se zgodi.^[17] —

Ko se je utrdil v svoji odločitvi, da se oklene duhovništva, je šel to sporočit svojemu očetu. On sam nam pripoveduje, kako se je odzval gospod José:

Moj oče pa mi je odgovoril:

– Ampak, sin moj, se zavedaš, da ne boš imel ljubezni na zemlji, človeške ljubezni?

Moj oče se je motil. Kasneje je to spoznal.

– ... Ne boš imel dóma – motil se je! –, ampak jaz ne bom nasprotoval.

In utrnili sta se mu dve solzi; to je bilo edinkrat, da sem videl svojega očeta jokati.

– Ne bom nasprotoval; poleg tega te bom predstavil nekomu, ki te bo lahko usmerjal.^[18]_____

V tistem trenutku ga je prešinila misel: Kaj pa obveznost pravičnosti do njegovih staršev? Kot edini sin je imel dolžnost, da poskrbi zanje v prihodnosti, ki ni bila tako daleč, saj so bili njegovi starši že nekoliko v letih in iztrošeni od življenja; gospa Dolores pa je zadnjega otroka imela pred desetimi leti. Tedaj je Jožefmarija brez preudarjanja, z zaupanjem, ki ga daje velika vera, in v zavedanju, da je izročil vse, kar je Gospod zahteval, prosil, da bi njegovi starši imeli še enega sina, ki bi ga nadomestil. Brez nadaljnega je štel to za urejeno in ga ta prošnja ni več skrbela.^[19]_____

Bil je že mesec maj. Novica, da bo postal duhovnik, se je širila med prijatelji in znanci. Gospod Antolín Oñate, dekan, jo je sprejel z veseljem. Na očetovo željo se je pogovoril s fantom in gospodu Joséju je lahko potrdil poklic njegovega sina.^[20] Enako mu je povedal gospod Albino Pajares, še en duhovnik, s katerim se je šel Jožefmarija posvetovat po očetovem naročilu.^[21] Vse znance njihove družine je novica presenetila: »Njegovi starši,« pravi Paula Royo, »so mojim to povedali z začudenjem, vendar mu nikoli niso povzročali težav. Nismo pričakovali, da bi hotel postati duhovnik.«^[22]

Jožefmarija je v tistem času zahajal v cerkev Sv. Marija de la Redonda, kamor je hodil k maši. Tam je imel daljšo molitev in se spovedoval pri Ciriacu Garridu, ki je bil kapiteljski kanonik penitenciarij. Gospod Ciriaco je bil duhovnik tako bornega telesa, kakor so bile obilne njegove

kreposti. Gospod »Ciriaquito«, kot so ga prisrčno klicali zaradi njegove majhne postave, je bil eden izmed prvih, ki ***so dali toplino mojemu porajajočemu se poklicu***, bo zapisal Jožefmarija.^[23]_____

Z izpiti je končal 28. maja. Končno je bil maturant. Zdaj ko je bilo odpravljeno strah zbujujoče vprašanje o študiju arhitekture, je oče fantu znova nasvetoval, naj se odloči za študij prava, ki je bil združljiv s cerkvenimi študijskimi obveznostmi, toda najprej je bilo treba urediti vstop v semenišče.^[24]_____

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

^[1] *Meditacija z dne 14. 2. 1964.*

[2] Álvaro del Portillo, *Sum.* 73, 79 in 81; Paula Royo, AGP, RHF, T-05379, str. 2.

[3] Opatovo avtoriteto nad drugimi župniki v Logroñu dokazuje dejstvo, da se bodo predstojniki semenišča v Zaragozi glede uradne informacije o Jožefmarijevem vedenju poleti 1921 obrnili ravno na g. Antolína, kljub temu da je družina pripadala Župniji sv. Jakoba (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 79).

[4] Starodavna Škofija Calahorra, ki je v rimskih časih pripadala Škofiji Tarraconensis, je v teku svoje zgodovine doživela različne preobrate. Ko je bila muslimanom odvzeta in znova osvojena Nájera (10. stoletje), je bil v to mesto prenesen sedež stare Škofije Calahorra; v Nájeri so prebivali škofje več kot stoletje, čeprav je bila Calahorra krščansko ozemlje od leta 1046. Te mejne dežele med Kastiljo in

Navaro so prizorišče političnih napetosti zaradi sporov med krščanskima kraljestvoma, katerih kralji postavijo škofijski sedež, eni v Calahorri, drugi v kraju Santo Domingo de La Calzada. V visokem srednjem veku pa so škofje prebivali v Logroñu, čeprav je bila škofija znana pod imenom *Calahorra y La Calzada*. V 17. in 18. stoletju škofija počasi izgublja na veljavi; pri poskusu prestrukturiranja cerkvenih območij s konkordatom iz leta 1851 je predvidena ustanovitev nove škofije v Vitorii, in sicer na stroške ozemelj Calahorra in La Calzada. To razkosanje ozemelj in vzpostavitev nove škofije je izvršeno leta 1862. S čimer je bil izpolnjen le del določb iz konkordata, saj škofijski sedež iz Calahorre ni bil prenesen v Logroño (prim. F. de Coello in P. Madoz, *Mapa de Logroño con límites de obispados*, Madrid 1851; F. Bujanda, *La diócesis de Calahorra y La Calzada*, Logroño 1944; E. Hinojosa, *Calahorra and La*

Calzada, v: The Catholic Encyclopedia, III, New York 1908; Diccionario de Historia Eclesiástica de España, op. cit., 1. knjiga, str. 305 sl.).

Razni podatki o cerkvenih funkcijah in škofijski statistiki so dosegljivi v *Anuario Eclesiástico*, ki ga letno izdaja E. Subirana v Barceloni (prim. Diócesis de Calahorra y Santo Domingo de La Calzada).

^[5] V letih Jožefmarijevega bivanja v Logroñu so bili stolni kanoniki med drugimi Valeriano-Cruz Ordóñez, rektor semenišča; Francisco Xavier de Lauzurica, kasneje ustanoviteljev zaupen prijatelj, ko je bil pomožni škof v Valenciji in nato apostolski administrator v Vitorii ter nadškof v Oviedu; ter Ciriaco Garrido Lázaro, pri katerem se je nekaj časa Jožefmarija spovedoval (prim. *Anuario Eclesiástico, op. cit.,* letniki 1915 do 1920).

[6] Zraven cerkve sester karmeličank je stalo prenočišče. Škof v Calahorri, Juan Plaza y García, je z naklonjenostjo sprejel nastanitev dveh karmeličanov v Logroñu. Njegovo dovoljenje je vsebovalo še klavzulo: »Za zdaj se lahko dva patra karmeličana, ki bosta sestavljala novo rezidenco, nastanita v prenočišču omenjenega samostana sester karmeličank in jim za ta namen povrneta pravično vsoto, čim prej pa naj se poskušata vseliti v od samostana ločeno hišo.« Dne 23. oktobra 1917 so logronjske redovnice temu privolile (prim. P. Silverio de Santa Teresa, *Historia del Carmen Descalzo*, 13. knjiga, Burgos 1946, str. 832).

[7] *Prav tam*, str. 833.

[8] Po podatkih *Nacionalne meteorološke službe* je decembra 1917 v Logroñu snežilo 9 dni; januarja 1918 pa 3 dni. Lokalni tisk

(»La Rioja«) je zmrzal in sneženje ocenjeval glede na posledice, zato je življenje meščanov opisoval do zadnje podrobnosti. Na primer: ukazano je bilo nametati slamo po ulicah, da bi preprečili padce mimoidočih (29. 12. 1917); mraz do 8° pod ničlo (30. 12. 1917); temperatura je naslednji dan padla na 16° pod ničlo; prodajalne z mesom in ribami so morali zapreti zaradi zmrzovanja blaga; na zadnji dan v letu so zaradi mraza umrle tri osebe; 2. januarja 1918 več ur obilno sneži in prihaja do pokanja cevi; naslednjega dne nočnim čuvajem zmrzne vino v čutarah in eden od njih pravi, da je blizu vojašnice videl volka ... (prim. razdelek *Hace 25 años* in *Hace 50 años* na omenjeni dan v časniku »La Nueva Rioja«).

Ustanovitelj nam ni sporočil točnega datuma, na katerega se nanaša dogodek v zvezi z nenadno spremembo njegovega življenja in z

zunanjim znamenjem, ki jo je spodbudilo, o čemer bo govor v nadaljevanju. Izrazi, ki se jih poslužuje v pogovorih ali zapisih, so nekoliko ohlapni: ***Imel sem štirinajst ali petnajst let ...*** (*Meditacija* z dne 19. 3. 1975); ... ***od petnajstega leta*** (*Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 19); ***Od petnajstega ali šestnajstega leta*** (*prav tam*, št. 16); ***Odkar sem izpolnil petnajst let ...*** (*Pismo* 25. 5. 1962, št. 41); ***do šestnajstega leta starosti*** (*Zapiski*, št. 1637).

Po drugi strani se zdi, da ta dvomeča nenatančnost (14 ali 15 let; 15 ali 16 let) nakazuje, da se v mislih nanaša na neko letno spremembo, bodisi ob novem letu bodisi ob svojem rojstnem dnevu (9. januarja). Ali pa morda na oboje. Tako lahko po pretehtanju navedenih podatkov (močno sneženje ob koncu leta 1917 in dejstvo, da so bile ulice pred 9. januarjem dodobra očiščene) brez

tveganja predpostavljamo, da mora iskani datum biti med predvečerom novega leta in Jožefmarijevim rojstnim dnevom.

[9] Navaja Álvaro del Portillo, *Sum.* 77.

Tudi druga pričevanja vsebujejo ustanoviteljevo misel o izvoru njegovega poklica:

»Ko mi je leta 1964 govoril o svojem duhovniškem poklicu, mi je msgr. Escrivá de Balaguer dejal: ***V čem je bil izvor mojega duhovniškega poklica? – Nekaj na videz prav nepomembnega: sledovi bosih nog nekega karmeličana v snegu.*** In pojasnil mi je, kako se je ob misli na žrtev tistega redovnika iz ljubezni do Boga vprašal, kaj on sam dela za Gospoda. Takrat je pomislil, da ga morda Bog kliče prav tam, na ulici, in če bi bilo tako, bi se iz ljubezni do evharistije imenoval brat Častilec Jezusa v Najsvetejšem zakramentu« (Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4279).

»Sam božji služabnik je pripovedoval, da je bil globoko ganjen, ko je v snegu videl stopinje bosonovega karmeličana; in pomislil je, da on sam prav malo stori za Boga. Tako je odkril, da Gospod od njega pričakuje nekaj konkretnega« (Encarnación Ortega, PM, l. 30).

»Oče je, kot mi je sam zaupal, začel izkazovati željo po popolnejšem in bolj zavzetem krščanskem življenju, ko je pozimi 1917/1918 v snegu opazil sledove nog nekega karmeličanskega redovnika [...]. Kot je sam povedal, je klic k duhovništvu začutil, potem ko je videl tiste stopinje v snegu« (José Luis Múzquiz, PM, l. 350v).

V zvezi z dogodkom o stopinjah v snegu med drugim prim. Francisco Botella, *Sum.* 5610; Pedro Casciaro, *Sum.* 6337.

^[10] Prim. *Meditacija* z dne 14. 2. 1964.

»Šlo je za spremembo,« pravi msgr. Alvaro del Portillo, »ki jo je narekovala pripravljenost narediti za Gospoda nekaj velikega, junaškega, če bi bilo potrebno; pripravljenost, ki si dejavno prizadeva slediti božji volji« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 80; prim. tudi *Sum.* 94).

»Bilo je decembra 1917 ali januarja 1918, ko je prvič zaznal, da ga Gospod kliče v svojo službo, vendar ni vedel, kako in v čem. Odtlej je uporabljal vsa sredstva, da bi dosegel mnogo globlji in intenzivnejši stik z Bogom, ter se z resnično velikodušnostjo posvetil molitvi, pobožnemu življenju in pokori« (Javier Echevarría, *Sum.* 1831). Prim. tudi José Luis Múzquiz, PM, l. 349v.

^[11] *Pismo* 25. 1. 1961, št. 3.

^[12] *Meditacija* z dne 19. 3. 1975. Prim. *Zapiski*, št. 179, op. 193.

^[13] Priče se izražajo različno, vendar v bistvu soglašajo: »svetoval mu je, naj postane bosonogi karmeličan« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 84); »predlagal mu je, naj postane karmeličan« (Javier Echevarría, *Sum.* 1808); »pater je skušal ugotoviti, ali v božjem služabniku poganja kal karmeličanske poklicanosti« (José Ramón Madurga, PM, l. 270v).

^[14] ***Moja Karmelska Mati me je spodbudila k duhovništvu. Jaz, Gospa, bi se pred izpolnjenim šestnajstim letom smejal vsakemu, ki bi rekel, da bom nosil talar. Bilo je nenadno, ob pogledu na karmeličanske redovnike, bosonoge na snegu ... Kakšno obveznost imaš, sladka Marija Poljubov, da me vodiš za roko kakor svojega otročička!***
(Zapiski, št. 1637). (»Marija Poljubov«, kot bomo videli kasneje, je bil majhen kipec, ki ga je imel v lasti.)

^[15] Kot pravi v svojih *Zapiskih*, št. 290: ***Nedvomno je Jezus hotel, da iz svojih temin kličem kakor slepi iz evangelija. In več let sem klical, ne da bi vedel, kaj prosim. Mnogokrat sem kričé ponavljal molitev »Ut sit!«, ki je kakor prošnja za neko novo bitje.***

^[16] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 84; Javier Echevarría, *Sum.* 1808, in PR, str. 131; Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4280; Pedro Casciaro, *Sum.* 6337.

Cerkveni stan svetnega duhovnika mu je puščal svobodo izbire in gibanja ter mu omogočal skrbeti za potrebe njegove družine, kar je čutil kot zahtevo pravičnosti; mogel bi opravljati civilni študij, ki bi bil združljiv z duhovništvom, tako kot je bilo v primeru nekaterih profesorjev na gimnaziji; tako bi bil bolj na razpolago za Gospodove zahteve, saj ga ne bi vezala zaobljuba pokorščine.

Msgr. Escrivá de Balaguer je vse življenje ohranil lep spomin na tistega redovnika. Leta 1938 sta se znova srečala v Burgosu (prim. *Zapiski*, št. 1484). Pater José Miguel je umrl 23. septembra 1942 (prim. življenjepisno poročilo ob njegovi smrti »Ecos del Carmelo y Praga«, Burgos 15. 12. 1942, str. 212–214 in »El Monte Carmelo«, 44, Burgos 1943, str. 58).

^[17] *Zapiski*, št. 289. Prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 159; Pedro Casciaro, *Sum.* 6337; José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 2.

Iz logronjskega semenišča je nekajkrat pisal svoji teti karmeličanki. Skladno s karmeličansko navado so ta pisma, potem ko so bila prebrana, uničili. V *Zapiskih*, št. 98, je še ena omemba tistega samostana: ***Morda bi bilo primerno najti ljudi, ki bi se na prav poseben način posvečali***

molitvi in trpljenju za tiste, ki delajo. Nune v Samostanu sv. Mihaela v Huesci (do njih čutim posebno ljubezen) in gobavci v Sanatoriju Fontilles bi nam prišli zelo prav. Poslali bi jim mesečno miloščino v zameno za njihove molitve in trpljenje. Naj jim damo še tolikšno vsoto, bomo vedno na boljšem.

^[18] AGP, P04 1974, II, str. 398 (citirano besedilo navaja tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 105).

Motil se je! – v smislu, da si ni mogel predstavljati življenja ustanovitelja Opus Dei, ko je bil obdan s človeško in nadnaravno ljubeznijo svojih duhovnih otrok; pa tudi v smislu, da se v Boga zaljubljen duhovnik nikdar ne čuti osamljenega, saj ga vedno spremlja njegova Ljubezen, kot je ponavljal msgr. Escrivá de Balaguer.

^[19] »Večkrat sem ga slišal pripovedovati,« pravi msgr. Álvaro

del Portillo, »kako se, potem ko je Gospodu izrekel to precej natančno prošnjo z izrecno zahtevo po moškem otroku, s tem ni ukvarjal več« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 111).

Prim. tudi Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4281; José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 3; Javier de Ayala, AGP, RHF, T-15712, str. 4.

V zapiskih na duhovnih vajah v Segovii leta 1932 se pokaže, kakšna je bila takrat njegova notranja razpoložljivost in kako je bil pripravljen izpolniti svoje sinovske dolžnosti do družine, preden bi postal duhovnik: ***Če bi bil laik – glede tega se popolnoma poznam –, se bodisi ne bi poročil bodisi bi to storil, ko bi mogel brez težav vzdrževati dva dóma: svojega in dom svoje matere*** (Zapiski, št. 1688).

[20] Antolín Oñate Oñate je bil opat kapiteljske cerkve od februarja 1905 do januarja 1943, ko se je upokojil.

Opat je bil istočasno župnik, ker je kapiteljska cerkev imela dodeljeno župnijsko območje. Nekaj let kasneje je moral poročati v zaragoško nadškofijo, da bi Jožefmarija lahko prejel nižje redove. Trenutno v Logroñu ni funkcije opata, temveč je dekan s pripadajočim kapitljem, saj je kapiteljska cerkev postala konkatedrala škofije, ki se sedaj imenuje Škofija *Calahorra, La Calzada y Logroño* (prim. *Anuario Eclesiástico, op. cit.*; in *Diccionario de Historia Eclesiástica de España, op. cit.*, 1. knjiga, str. 305 sl.).

^[21] Albino Pajares je bil vojaški kurat. Maja 1913 je preko razpisa vstopil v zbor vojaških duhovnikov. Poslan je bil v Logroño, v pehotni polk *Cantabria*, št. 39, od februarja 1917 do maja 1920.

Jožefmarija je bil vse življenje hvaležen tema duhovnikoma, ki sta mu pomagala pri začetkih njegovega

duhovniškega poklica (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 110; in Javier Echevarría, *Sum.* 1809).

[22] Paula Royo, AGP, RHF, T-05379, str. 2. Ena od svakinj gospe Dolores se spominja nekega obiska v Logroñu: »Šli smo še mi v Logroño in smo se ustavili pri Joséju in Loli. Stanovanje je bilo prijetno, okusno opremljeno. Povedali so nam o Jožefmarijevi odločitvi, da postane duhovnik. Podrobnosti ne morem navesti, se pa spominjam, da je bil Jožefmarija v stiku z nekim karmeličanom in da je v prvem trenutku celo mislil postati karmeličan, vendar je hitro videl, da njegova pot ni bila ta, temveč svetno duhovništvo« (Carmen Lamartín, AGP, RHF, T-04813, str. 2). Druge priče v nasprotju s tem pravijo, da ni razmišljal o tem, da bi postal karmeličan.

Prim. tudi Javier Echevarría, *Sum.* 1829; Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, PM, l. 1298.

[23] Prim. *Zapiski*, št. 959, kjer se gospoda »Ciriaquita« spominja med svojimi spovedniki. Ciriaco Garrido Lázaro je bil imenovan kot koadjutor pri Sv. Mariji de la Redonda leta 1899; oktobra 1916 je prejel kanonikat kot penitenciarij skladno z odredbo. Njegova glavna pastoralna dejavnost je bilo spovedovanje. Umrli je v Logroñu leta 1949 (prim. kratek življenjepisni oris, F. Abad, *Las Adoratrices de Logroño. Un siglo al servicio de la Rioja*, Logroño 1984, str. 40–42).

O Jožefmarijevem obiskovanju Redonde, prim. Javier Echevarría, *Sum.* 1810, 1846 in 2798.

[24] Prim. *Dodatek VIII*. Imel je končano šolo in šolsko spričevalo je bilo zadosten dokaz za to. Zaradi določenih upravnih zadev je zakon

zahteval, da mora biti izstavljeno potrdilo o nazivu, zato v njegovem osebнем univerzitetnem dokumentu piše: »Pridobil je naziv višji gimnazijski maturant, ki ga podeljuje rektor Univerze v Zaragozi (6. 8. 1923).«

O očetovem nasvetu glede študija prava: prim. Javier Echevarría, *Sum.* 1829; Álvaro del Portillo, *Sum.* 102; in Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4280. Slednja priča dodaja, da »je bil to razumen nasvet«, kajti, kot bo kasneje pojasnil ustanovitelj, je Gospod uporabil tudi to, da bi on pridobil pravno miselnost, ki mu je kasneje zelo koristila.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/4-stopinje-v-
snegu/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/4-stopinje-v-snegu/) (6. Avg. 2025)